

Darrere el castell de focs

Jordi Fortuny

"La possible creació d'un nou impost per pagar l'estat del benestar o l'abaratiment dels acomiadaments laborals són temes que afecten tothom i que el castell de focs del panorama polític està estalviant a l'opinió pública, perquè poden ser impopulars. Cap partit polític no té gaire interès a remenar-los en aquests moments."

Per uns dies ha semblat que el rebuig al projecte de pressupostos de l'estat per al 1996 era un desastre. Solbes fent llista dels problemes (les autonomies no cobraran, el finançament sanitari es col·lapsarà...) i els altres reclamant al Govern espanyol que dimiteixi ja perquè així no es pot continuar. Però no cal preocupar-se gaire perquè només s'han posat nerviosos els polítics i, en general, empresaris i sindicats han fet d'espectadors.

Si els mercats de divises no passen factura a la pesseta per aquesta situació, segurament el rebuig dels pressupostos no passarà de ser un capítol més de la pre-campanya electoral catalanes 95/generals 96. No volem treure importància als inconvenients que

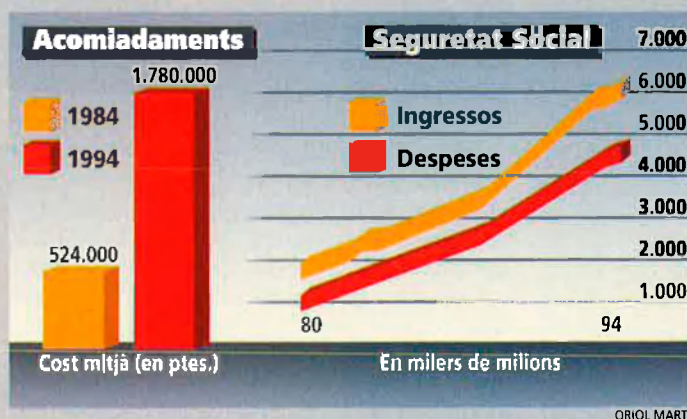
pugui tenir funcionar sense pressupostos durant els primers mesos de l'any que ve, però aquest problema tard o d'hora (més d'hora que tard) el resoldrà el govern que surti de les generals del mes de març.

De tot això se n'ha parlat molt, però en canvi no s'ha parlat tant d'altres qüestions que sí que acaparen els debats i les preocupacions d'empresaris i sindicats. Per exemple, la possible creació d'un nou impost per pagar l'estat del benestar o l'abaratiment dels acomiadaments laborals. Són temes que afecten tothom i que el castell de focs del panorama polític està estalviant a l'opinió pública, perquè poden ser impopulars. Cap partit polític no té gaire interès a remenar-los en aquests moments.

Són qüestions que s'han tractat prou en públic durant els últims dos anys, però de moment no s'ha arribat a una solució de consens sobre com tirar-les endavant. Per això estem en un moment de treva, perquè les eleccions definiran quina és la nova correlació de forces en el món polític i llavors serà el moment de tornar-ne a parlar. Però no ens enganyem: és una treva als mitjans de comunicació. Perquè de fet el debat entre empresaris i polítics avança i d'aquí a un temps potser ja es podrà parlar d'un consens.

Els sindicats també estan de treva pel que fa a aquests temes. Comissions Obreres ha de resoldre el seu congrés abans de ficar-se en mulladers, i UGT sembla que tampoc no té pressa per definir-se. Al capdavant, el 15 de desembre s'acabaran les eleccions sindicals i llavors ja podran parlar-se temes conflictius sense perill que això perjudiqui els resultats electorals.

Quant a la manera d'afrontar les despeses creixents de l'estat del benestar, no fa gaire Jordi Pujol i el ministre de Treball, José Antonio Grinán, han coincidit a dir que s'ha d'inventar una manera d'obtenir més ingressos. Segurament inspirats en solucions que s'estudien en altres països europeus, han dit que segurament s'haurà de crear un nou

ORIOL MARTÍ

impost, perquè amb els ingressos per cotitzacions de la Seguretat Social no es pot pagar tot, especialment perquè les pensions s'enduen quasi tots els calers. El PP, que sapiguem, ha callat. Segurament el partit o partits que formin govern el març tindran aquest tema damunt la taula com a prioritari. El mateix pel que fa als acomiadaments. Aquí sí que hi ha consens entre patronals i alguns partits (CiU, PP, potser sectors del PSOE...) i no serà gens estrany que guanyi qui guanyi al març això es faci d'una manera o altra.

Però a més a més la crispació política i judicial emmascara altres coses decisives que passen ara mateix, com és la cursa del Govern de Felipe González per enllestir abans del març el futur de les grans empreses públiques, moltes de les quals segurament passaran a ser privades del tot en pocs anys: Telefònica, Retevisión, Argentaria i, per què no? Iberia, Endesa, Repsol, Gas Natural... Una història d'equilibris i pactes amb la gran banca, de repartiments del pastís entre diversos sectors del poder, que tindrà conseqüències durant molts anys i que de moment José María Aznar s'ha de mirar des de la barrera.